

Att finna ett sant överflöd genom att gå igenom sin rädsla

Välkomna, min käraste, käraste vänner. Ni är alla välsignade, var och en av er, och välsignat är detta nya år. Må det krönas med framgång i era strävanden att växa andligt.

Människor är ofta förvirrade av synbarliga motsättningar i andliga läror. Vi har diskuterat detta ett antal gånger och jag pekar alltid på den gemensamma nämnaren som för samman två synbarliga motsättningar och därigenom avlägsnar en antingen/eller-situation.

Kvällens ämne är grundläggande för hur man närmar sig livet. Var och en av er kan hitta betydande hjälp i detta föredrag om ni begrundar mina ord på djupet. De kommer att svara på frågor, oavsett om du var medveten om dessa frågor inom dig eller inte.

Det finns två filosofier om livet och den andliga verkligheten som helt tycks gå emot varandra. Den ena säger att den andligt och emotionellt mogna personen behöver lära sig att acceptera svårigheterna i livet. För att hantera livet, behöver människor acceptera det som de inte kan förändra omedelbart, det som ligger bortom deras direkta inflytandesfär. Den säger att bristande acceptans ger upphov till disharmoni, oro och anspänning, ökar svårigheterna och förstör sinnesfriden. Förmågan att acceptera det oundvikliga – såsom döden eller andra av ödets spel – är ett mått på mognad och kännetecknar en välutvecklad personlighet.

Den andra filosofin säger att ingenting negativt behöver accepteras, att alla svårigheter, till och med döden, är onödiga. Den säger att det inte finns något annat öde än det som människor formar åt sig själva och att de kan, närhelst de bestämmer sig för det, forma ett nytt öde där de inte längre lider. Den postulerar att ett sant andligt uppvaknande kännetecknas av insikten om att lidande inte behöver accepteras, att universum är öppet, att det gränslösa överflödet är tillgängligt för alla människor precis här och nu.

Detta är synbarliga motsättningar. Att inte se avsaknaden av motsättning mellan dessa två synsätt, måste leda till förvirring i sinnet oavsett om man är medveten om det eller inte. Ni har utan tvekan återfunnit båda synsätten i alla stora andliga läror, såväl som i mina egna föredrag.

Mina vänner, varför är då dessa två synsätt inte ömsesidigt uteslutande? Var finns den gemensamma nämnaren som förenar dem? Nyckeln är inslaget av rädsla. Om du önskar dig lycka för att du är rädd för att vara olycklig, förblir lyckan ouppnåelig. Om du önskar dig lycka för dess egen skull och inte för att du är rädd för dess frånvaro, kommer ingenting att blockera dess infriande. Och detta är en enorm skillnad.

Så länge du hyser rädsla är det ibland oundvikligt att du upplever det som du är rädd för, för att förlora rädslan. Om rädslan kan släppas genom att inse sanningen att det inte finns någon anledning att vara rädd, då är det inte nödvändigt att uppleva det. Men ni är ofta inte förmögna till den insikten och ni måste därmed bekanta er med de befarade omständigheterna tills de förlorar sin hotfulla aspekt.

Så länge man vill ha det positiva främst för att man är rädd för det negativa, spärrar rädslan vägen till det positiva. Planeten jorden, denna medvetandesfär, kännetecknas av önskan om det positiva inte för dess egen skull, utan för rädslan för dess negativa motsats. Låt oss undersöka några av de flesta människors grundläggande begär.

Vi börjar med den stora dualiteten livet och döden. Detta kommer att ge er en bättre förståelse av ett föredrag jag gav för några år sedan, där jag talade om livet och döden som två aspekter av samma process.* Jag sa att ni behöver lära er förmågan att dö, att ni kommer att göra det genom acceptans och genom den acceptansen lär ni er att det inte finns något att vara rädd för – att det i själva verket inte finns någon död. Jag sa också att den som är rädd för livet, måste vara rädd för döden, och omvänt.

Det är omöjligt att verkligen älska livet så länge man är rädd för döden. Detta kan ständigt bekräftas när man observerar mänskliga reaktioner. Ju mer en person lever med entusiasm och glädje, desto mindre är han eller hon rädd för döden. Ju mer människor drar ihop sig i rädsla för döden, desto mer klamrar de sig fast vid livet, inte för att de njuter av livet eller för att de relaterar dynamiskt till det, utan för att undvika döden. Sådana människor lever egentligen inte alls. Rädslan för döden och döendet förhindrar en att leva, och endast genom att leva på djupet kan man lära sig att livet är en process utan slut och att dö är en tillfällig illusion. Om man klamrar sig fast vid livet på grund av rädslan för döden, kommer livet inte att vara meningsfullt, inte heller kan det vara njutbart. Detta är, som alltid, naturligtvis en fråga om grader. Eftersom nästan ingen är helt fri från rädslan för döden – annars skulle de inte vara inkarnerade i denna tillvarosfär – finns det knappast någon som verkligen lever. Men vissa är relativt fria från denna rädsla och lever därför meningsfulla och njutbara liv.

Eftersom det nästan är omöjligt för själen i allmänhet att inse att döden inte behöver fruktas, måste den gå igenom cykler efter cykler av förkroppsliganden, den ena efter den andra och lära sig att dö tills det inte längre är en skrämmande upplevelse att dö. När rädslan för döden övervinns, är evigt liv möjligt; så länge man är rädd för den, måste döden gås igenom.

En annan av människans stora synd utgör önskan om att ha kontroll. Personen är följaktligen rädd för att inte ha kontroll. Medan andliga lärare postulerar att döden är onödig, hävdar de också att den verkligt utvecklade individen bemästrar universum och att han eller hon ensam styr sitt öde. Den mänskliga själen strävar mot detta mål. Men så länge det finns en rädsla för att förlora kontrollen, måste individen lära sig förmågan att göra avkall från den, att följsamt anpassa sig. Den fina balansen mellan att styra sitt skepp genom livets flod och förmågan att släppa taget måste läras. Ju mer man är rädd för att släppa taget, desto större är obalansen i själsvärelserna och desto större är därmed förlusten av den slutliga kontrollen över ödet. Den hårda kontrollen som man griper tag efter, är en skenbar kontroll som bara ökar spänningen och oron. Den förhindrar en frid och tillit till jaget och till livsprocessen. Det enda sättet som tilliten kan växa är genom att överlämna sig till det som tycks vara det ”okända”, genom att ge upp det spända fasthållandet. Att släppa taget på ett sådant sätt leder till slut till ett fullt behärskande utan rädslan för att förlora det, för personen vet nu att det inte finns något att vara rädd för.

Människor är ännu inte förmögna att omedelbart kontrollera jaget och livet. De måste fortfarande tillfälligt acceptera vissa begränsningar inom jaget som skapar ett oönskat öde. Att förneka dessa begränsningar med ren, yttre vilja som kommer från rädsla, måste göra situationen värre. Att acceptera sina tillfälliga begränsningar och följaktligen resultaten, innebär inte att resignera inför tragedi och lidande. Det innebär bara att gå igenom en fas av mindre expansion, bekvämlighet och lycksalighet, att acceptera ansvaret för detta tillstånd och därigenom övervinna rädslan för det. En sådan inställning kommer att öppna dörren ytterligare.

Eftersom människan, i sitt högsta utvecklingsstadium, har kontroll över sitt öde, måste förmågan att i tillit överlåta sig till större krafter vara åtminstone potentiellt närvarande i varje individ. Endast genom att göra det, kan en person i verkligheten bli ett med dessa krafter. När man vägrar att släppa kontrollen, är det utifrån rädsla och misstro. Det som är mest godartat, vilket är makt, befrielse, lycksalighet, är således blockerat.

Ett ytterligare grundläggande mänskligt mål är högsta välbehag. Alla dessa aspekter – evigt liv, kontroll över ens öde, högsta välbehag – är djupt medfödda, instinktiva andliga mål. Psyket vet instinktivt att dessa både är dess öde och dess ursprung, och strävar därför efter att återta dem.

Om du önskar dig välbehag för att du är rädd för smärta eller för frånvaron av välbehag, förblir dörren till välbehag stängd. När du väl har lärt dig att frånvaron av välbehag inte är en mörk avgrund att rygga tillbaka inför, kommer rädslan inte längre att förhindra din uppfyllelse.

Varje aspekt av livet följer den här principen. Om man vill ha hälsa i en anda där man är rädd för sjukdom, förhindrar man hälsa. Om man är rädd för åldrandeprocessen, förhindrar man evig ungdom. Om man är rädd för fattigdom, förhindrar man överflöd. Om man är rädd för ensamhet, förhindrar man ett verkligt sällskap. Om man är rädd för sällskap, förhindrar man självständighet. Och så fortsätter det.

Den stora fienden är rädsla och det bästa sättet att möta och besegra fienden är först att fastställa, erkänna och artikulera den. Detta tillvägagångssätt kommer att minska rädslan i avsevärd grad och öppna vägen för ytterligare åtgärder för att avlägsna den. Önskan om att göra så måste, som alltid, naturligtvis tydligt uttryckas i ens tankar och intentioner. Om du kämpar emot rädsla för att du är rädd för rädsla, blir detta emellertid svårt. Att lugnt erkänna och tillfälligt acceptera den kommer därför att göra mer för att avlägsna den, än vad att bekämpa den skulle göra.

För en längre tid sedan diskuterade vi att de tre huvudsakliga blockeringarna i människans själ utgör högmod, egenvilja och rädsla. Ju mer själen är förenad, desto mer kan den nå den grundläggande förenande punkten när man stöter på inre uppdelningar. Samma sak gäller för denna triad. Högmod och egenvilja är lätta att övervinna när det inte längre finns någon mer rädsla. Om du inte är rädd för att få din värdighet nedsatt, kommer det inte att finnas något behov av falskt högmod. Och om du inte är rädd för att styras av faktorer bortom ditt inflytande, har du inte något behov av egenvilja.

Rädsla utgör den stora låsta dörr som förhindrar er att ta klivet in, precis här och nu, i allting som är omedelbart tillgängligt i samma stund som rädslan lyfts ur ditt hjärta och din själ.

Detta är vad era liv handlar om, mina vänner. Detta är vad den mänskliga medvetandesfären, med sina upprepade inkarnationer som tjänar som erfarenhetsskolor, handlar om. Och detta är vad vår väg här handlar om: att upptäcka att rädsla är onödig.

När ni hör förmaningen om att det är nödvändigt att lära sig acceptans, tolkar ni det alltid som att behöva acceptera ett slutgiltigt öde av lidande och försakelse. Rådet om att lära sig att släppa kontrollen innebär att du behöver frigöra dig in i en avgrund av fara, smärta och svårigheter. Det är därför som rädslan ökar och det gör också den spända motviljan och envisheten. Ni ryggar tillbaka mer stelt inför er befrielse, det eviga livet, lycksaligheten. Acceptansen måste i sanning leda er till insikten om att ni är uppmanade att ha det som är mest önskvärt. Att ge upp kontrollen

– den lilla egenviljan – kommer till slut att bevisa för er att detta steg frigör er in i en ny frihet, in i något positivt och önskvärt och det finns därmed inte längre något behov av att hålla sig fast i rädsla.

När själen är tillräckligt erfaren och djupt präglad av sanningen om att det inte finns något att vara rädd för, kommer den mänskliga personligheten plötsligt till den insiktspunkt där acceptansen inte längre utgör någon risk, för den omfamnar hela det välvilliga universum. Det är då inte längre en fråga om att behöva gå igenom rädslan för att höja sig över den. Man är då förberedd för all uppfyllelse, allt överflöd, all lycksalighet och högsta välbehag i ett befriat liv och i det eviga livet, med alla dess dynamiska, glädjande aspekter. Allt som det mänskliga hjärtat längtar efter är omedelbart tillgängligt när man har övervunnit rädslan.

När du inser den här sanningen, är det den befrielse som din ande har väntat på. Det är som om din ande utropade: ”Oj, det är så här det är! Varför såg jag inte denna underbara enkelhet tidigare? Varför plågade jag mig själv med alla dessa onödiga vedermödor?” Och du kliver ut ur din begränsning. Världen blir din egen!

Men där själen ännu inte är redo, måste den fortfarande lära sig att det inte finns något att vara rädd för. Det gör den genom att vara delaktig i en värld som uttrycker denna okunnighet – för bara genom en sådan verklig delaktighet kan okunnigheten om sanningen att det inte finns något att vara rädd för brytas igenom. Jaget behöver upptäcka sanningen att även det som smärtar, aldrig riktigt är det som man är rädd för.

Ni har alla haft den upplevelsen, mina vänner. När ni förväntade er en viss händelse, hur många gånger fick ni inte reda på, efter att ha gått igenom den, att den inte var hälften så illa som man hade befarat?

Detta leder oss till det viktiga faktum att rädslans huvudsakliga element inte utgör en särskild oönskad faktor eller händelse, utan dess okända kvalitet. Det kan nu vara möjligt att man är rädd för något som man redan har upplevt, antingen medvetet eller omedvetet. Men medan man upplever något i ett tillstånd av rädsla, blir alla förmågor och varseblivningar dämpade. Upplevelsens sanning blir inte helt registrerad, införlivad eller uppfattad. Rädslan suddar ut synen och förmågan att utvärdera den objektivt. Det är alltså mycket möjligt att gå igenom en upplevelse i ett visst sinnestillstånd och komma ut med intrycket av att denna upplevelse inte var som den verkliga var, utan snarare som man hade förväntat sig att den skulle vara.

Detta är anledningen till att själen kräver så många repetitioner tills den kan befria sig från rädsla, särskilt i upplevelsen av att dö. Låt mig försäkra er, mina vänner, att traumat att födas är oändligt

mycket större än traumat att dö. Det finns dock en märklig massbild om döden som är djupt inpräglad i alla själar som om och om igen kommer till den jordiska sfären. När en person går igenom den befriande händelsen av att lämna den materiella kroppen, framkallar denna massbild en sådan rädsla att personen är alltför orolig för att kunna registrera verkligheten av händelsen att dö i fullt medvetande.

Det medvetna intellektet bortser dessutom från döendets sanna fakta, men möter ett okänt element och rädslan för det bedövar halvt varseblivningsförmågan. Sanningen kan därför inte pränta sig in i själen. Det som upplevs blir grumligt på grund av att medvetenheten i stunden är mycket låg. Det lilla som har registrerats glöms lätt bort, för minnet är också beroende av ett fritt sinnestillstånd, ogrumlat av rädsla, fördomar och missuppfattningar. Det lilla som själen faktiskt kommer ihåg, sveps snart undan av massbildens styrka som återigen överväldigar individen.

Det händer ofta att en individ vid tiden för övergången registrerar en känsla som ”Åh, är det så här det är? Så underbart!”. Massbilden kan dock inte slås ut om inte sanningen kan upplevas i fullt medvetande och rädsla blockerar en sådan full upplevelse. Med varje repetition tränger lite mer av sanningen in, tills själen sakta men säkert befriar sig från rädsla och blir avslappnad inför övergången – lika avslappnad som du är inför att gå och lägga dig för att sova på natten eller inför att börja en ny och ännu okänd fas i ditt liv som du ser fram emot utan några kval. Döden frambringas av rädslan för den. Den blir överflödigt och upphör att äga rum när rädslan för den försvinner.

Samma princip gäller för många andra aspekter av livet. Varhelst det finns rädsla, frambringas den de omständigheter som man är rädd för. Dessa omständigheter är samtidigt det enda sättet att övertyga jaget om att rädslan är onödig.

Ju mer en händelse är känd, desto mindre är den fruktad. Även om det finns en ond cirkel där rädslan fördunklar sinnena, kan varje ond cirkel brytas. Ni kanske argumenterar för att man kan vara väldigt rädd för en faktiskt smärta. Men, mina vänner, fundera på det: smärtan är ohejdat fruktad bara när man inte vet vart den kommer att leda, när man misstänker något farligt i den, exempelvis en allvarlig sjukdom och slutligen döden. Om du vet att smärtan inte hotar din trygghet, kan du bära den i ett avslappnat sinnestillstånd och därmed upphör den att vara smärta.

När du möter dina rädslor och rättfram bekräftar dem, är det viktigt att förstå och specifikt fastställa det okända elementet kring dem. Du har då en chans att göra detta element lite mindre okänt. I vissa fall kan dess okända karaktär helt avlägsnas, medan du i andra fall medvetet kan acceptera det faktum att ett visst element för tillfället måste vara okänt och samtidigt ändå acceptera rädslan.

Där det finns en osäkerhet kring vad framtiden kommer att medföra, finns det rädsla. Ingenting som man verkligen känner till, även de största svårigheterna, är riktigt fruktade. För att göra det okända känt, måste man ofta gå in i det fruktade okända – precis som upplevelsen av att dö. Men detta får inte på något sätt tolkas som att man ska leta efter negativa, smärtsamma upplevelser.

När du öppnar hela ditt psyke för positiva upplevelser, utan ett spår av rädsla för det negativa, måste det okända bli mer och mer känt; livet blir mer och mer uppfyllande på alla nivåer.

Mina vänner, finns det nu några frågor?

FRÅGA: Är detta den enda sfären där man går igenom dödens erfarenhet så som vi känner till den?

SVAR: Så är det. I andra sfärer finns det andra erfarenheter, lika viktiga för själens utveckling.

FRÅGA: Är det bara de som är rädda för döden som inkarneras i denna sfär?

SVAR: Det är en av anledningarna till att själar dras in i just denna medvetandesfär. Men om en person är rädd för att dö, leder denna grundläggande rädsla till andra själsförhållanden och är kopplad till ett stort antal andra felaktiga föreställningar. De hänger alla ihop. Att vara rädd för att dö är också, som jag tidigare har nämnt, att vara rädd för att leva – för de okända elementen i båda. När sådana rädslor finns, måste det finnas missuppfattningar och felaktiga präglingar i själen.

När rädsla drar samman själen, är människan oförmögen att komma in i och bli en del av den kosmiska livskraften som varsamt vägleder till ett förverkligande och som vill omsluta henne. Hon kämpar emot den kosmiska kraften som om den vore en fiende, men i verkligheten sitter fienden i det inre, en produkt av falska rädslor, missuppfattningar och onödiga begränsningar. Det är på grund av dessa begränsningar som människor vänder sig emot sig själva, och trots att en del av deras ande ständigt strävar efter sin födslorätt att bli uppfylld, strävar en annan del i själva verket efter icke-uppfyllelse, smärta och försakelse. Den stora faran som felaktigt tros vara oundviklig, tycks vara mindre hotande när den snabbt framkallas av dem själva. Den är åtminstone inte längre okänd. Men en negativ upplevelse som kan undvikas har en bitter smak. En negativ upplevelse som framkallas utifrån rädsla och misstag är mycket svårare att bära än en negativ upplevelse som utgör ett resultat av ännu kvardröjande begränsningar. Man rusar inte in i den senare frivilligt. Det krävs en djup inblick i det inre livets mekanik för att ens upptäcka detta, men bara med en sådan inblick är det möjligt att stoppa den destruktiva repetitiva processen.

När du lär dig rytmen i ditt liv, när du inte längre kämpar emot, rusar in i, blint pådriver och därigenom stör den naturliga rytmen, blir du en del av de stora kosmiska krafterna som du kan spela med, som du kan leda och således verkligen bli en mästare i universum.

FRÅGA: Vad menar du med sfärer?

SVAR: Medvetandesfärer, tillvarosfärer. När individer med ett liknande medvetandetillstånd samlas – och de gör det enligt en oföränderlig lagbundenhet – kan deras medvetande i sin helhet betecknas som en sfär. Ur ett rumsligt perspektiv kan ett geografiskt område anges på detta sätt. Ur ett andligt perspektiv är tid, rum och rörelse alla uttryck för vissa medvetandetillstånd. Detta är anledningen till att det är svårt för en individ som är inriktad på ett tredimensionellt tänkande att förstå hur ett medvetande som omfattar fler dimensioner och också förenar dessa dimensioner i ett större medvetande, yttrar sig.

När man diskuterar andliga sfärer är därför faran att människor börjar tänka på dem i överförenklade termer av geografiska områden placerade någonstans i yttre rymden. Även om det inte kan anses vara osant att hela det fysiska universum är bebott – all rymd, all tid, alla planeter, alla stjärnsystem – finns det verkliga universumet, med alla dess myriader av sfärer, inom jaget. Detta gör dock inte förekomsten av många fler andliga världar till en abstrakt idé. De utgör en verklighet, precis som varje planet utgör en verklighet och existerar både i det inre och i det yttre.

Nu när jag talar om individer med jämförbar övergripande utveckling, får detta inte tas bokstavigt. Det kan inte förnekas att det finns en avsevärd skillnad i utveckling bland människor och så är det naturligtvis bland individer i andra medvetandesfärer. De har dock alla vissa punkter gemensamt, trots stora skillnader i varseblivning och förståelse mellan äldre, mer utvecklade andar och yngre, relativt nya i detta tillstånd. Men de kan alla förverkliga sig själva bättre genom att samlas tillsammans; det är därför som de dras till att bilda en så kallad sfär.

FRÅGA: Jag kan inte visualisera en sfär. Skulle du kunna ge ett exempel på en annan sfär?

SVAR: I ett annat föredrag förklarade jag att förhållandena i den jordiska sfären uttrycker exakt den totala summan av medvetandet hos alla människor som bebor den. Detta omfattar förstås också individer som för närvarande inte befinner sig i en kropp, men som tillhör denna sfär genom sin övergripande utveckling och som kommer att inkarnera här igen. Jag förklarade att all skönhet på denna jord, i naturen och i det som är skapat av mannen och kvinnan, är ett direkt uttryck för dessa inre egenskaper som är i harmoni med universum. Omvänt är alla stridigheter, såsom krig, fattigdom, dispyter, svårigheter av alla slag, sjukdom och död, uttryck för mänsklighetens

förvirring, dess medvetandetillstånd som håller fast vid destruktiva känslor. Jorden med dess betingelser, gynnsamma och ogynnsamma, storheten och futtigheten, är ett direkt resultat av alla medvetanden som bebor den. Allt detta kan kallas för en ”medvetandesfär”. Även andra sfärer uttrycker summan av alla medvetanden. Om det övergripande medvetandet är högre än detta, är betingelserna följaktligen mer harmoniska och mindre svåra. I en sfär där den allmänna nivån av att uppfatta sanningen är högre, är det oundvikligt att omständigheterna som uppstår kommer att vara mindre begränsande.

FRÅGA: Inkarnerar vi in i samma sfär?

SVAR: Ja, tills du har lärt dig att övervinna vadhelst för disharmoni och misstag som det nuvarande medvetandetillståndet uttrycker. Från allt vad jag har sagt tidigare, liksom i detta föredrag, är det uppenbart att så länge medvetandet inte höjs till en högre grad av att uppfatta sanningen, kan en ny sfär inte skapas för en viss individ. En individs omgivning och inre medvetandetillstånd är i själva verket ett och detsamma.

Du inkarnerar inte in i samma sfär på grund av att någon gud ”sänder” eller ”befaller” dig att göra så; detta sker genom en tilldragnings- och fränstöttningsprocess på ett lagbundet sätt; det är som lagarna för kemisk bindning. Ni får inte föreställa er att först finns sfären och sedan inkarnerar individen in i den. Det är tvärtom. Sfären är ett resultat av ditt tänkande, dina känslor och inställningar och ditt allmänna tillstånd – summan av hela din personlighet. Sfären uttrycker dig. Om du uttrycker andra kvaliteter, dras du inte längre till denna sfär, utan till den sfär där majoriteten av individer också uttrycker ditt utvecklingsstadium.

FRÅGA: Är andra sfärer också fysiska?

SVAR: Människor gör en alltför godtycklig distinktion mellan det fysiska och det icke-fysiska. En människa består av många lager och vart och ett utgör materia av en speciell täthet. Ju högre medvetandet är, desto finare är materiens konsistens. Men detta gör dem inte formlösa eller deras existens mindre verklig.

I överensstämmelse med människors uppfattningar, kommer de att dras in i sfärer av en mer fysisk – det vill säga tätare – materia, eller finare vibrationer. Om hela tänkandet fortfarande är inriktat på ett mycket ytligt och materialistiskt plan, vibrerar materia som individen framställer för sin andes farkost i enlighet därmed. Ju tätare materia är, desto större är okunnigheten, bristerna, missuppfattningarna, fördomarna, begränsningarna och mörkret – därmed desto större lidande.

När människor inser att deras verkliga jag inte bara finns i kroppen, vidgas deras varseblivning och materian i hela deras själssubstans blir mycket finare och känsligare för sanningen. Resultatet blir en större förnimmelse av verkligheten.

Det är oerhört viktigt för alla ni som arbetar på denna väg att finna var du är rädd för det negativa och därför griper tag efter det positiva alternativet. När du upptäcker områdena där du är rädd och ser hur du vill ha det positiva utifrån negativa motivationer, kommer du att kunna acceptera livets rika överflöd med en resning, som en fri person. Det är denna själsrörelse som gör hela skillnaden.

Det orädda själstillståndet frambringar övertygelsen om att ingenting negativt någonsin är nödvändigt och att den mänskliga individens öde är lycksalighet, utveckling och att leva dynamiskt. Och där en sådan övertygelse finns, måste yttre fakta följa efter. Att undfly ett fruktat alternativ och vilja ha det positiva alternativet på grund av det, gör det senare till en ouppnåelig illusion. Detta kan förklara för många av mina vänner varför ett antal dörrar har förblivit stängda för dem, trots många framsteg och insikter. Det krävs dock en utökad medvetenhet för att lägga märke till att rädslan finns och vara medveten om den fina skillnaden mellan att vilja ha lycka för lyckans skull eller att vilja ha den för att undvika att vara olycklig.

Jag har diskuterat allmänna mål, men era specifika önskningsar, med rädslan för deras motsatser, behöver fastställas i ert personliga arbete. Ingenting är för stort eller för litet, viktigt eller oviktigt, när det gäller det mänskliga psyket. Vad som kan tyckas vara en obetydlig aspekt, är i sin slutliga analys kopplad till livets stora frågor. När ni hittar dessa aspekter, kommer nya dörrar att öppnas för er, mina vänner. Även innan du kan göra dig av med rädslan i sig, måste konstaterandet av den och att veta vad den innebär, göra en stor skillnad i din inställning till dig själv, till livet och till den särskilda önskan som förblev ouppfylld på grund av att du har förbisett skiftet i motivationen. Detta är en avgörande nyckel.

Förbise inte heller att närvaron av en rädsla för det negativa inte nödvändigtvis upphäver en sund önskan om det positiva för dess egen skull. Det är absolut möjligt – det är i själva verket vanligt förekommande – att en sund önskan existerar samtidigt med den förvrängda motivationen.

När du väl sätter fingret på rädslan, kan du behandla den direkt i dina meditationer. Detta kommer att göra en stor skillnad på din väg. Detta kan vara en lösning på många problem som hittills har förblivit envist låsta. Blotta insikten ”Jag kan inte kliva ut i en frihet eftersom jag vill ha frihet, inte för dess egen skull, utan för att jag är rädd för att vara fångslad”, kommer att föra befrielsen ett stort steg närmare. Om du inser att du inte kan vara fri på grund av att du är rädd för att vara ofri – i den insikten är en större frihet din. Detta kan låta komplicerat och paradoxalt, men om ni tänker på det på djupet, kommer ni att förstå hur sant det är.

Ni är alla välsignade, mina vänner, var och en av er. Må dessa ord lyfta er ande och föra er närmare sanningens ljus, kärlekens verklighet, den andliga tillvarons ändlösa lycksalighet. Var i frid, var i Gud!

* Föredrag nr 81.

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-06-16